

De magie van de wensen winkel

ROMAN

CHANTAL CLAASSEN &
SASKIA M.N. OUDSHOORN

Chantal Claassen &
Saskia M.N. Oudshoorn

De magie van De Wensenwinkel

De Wensenwinkel-serie – deel 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Alles en iedereen verdient een tweede kans

Wat voorafging in boek 1 – *De Wensenwinkel*

De levens van de beste vriendinnen Claire en Josie lopen niet helemaal zoals gepland. Claire heeft het naar haar zin in haar rol als verzorgende bij een bejaardenhuis, maar haar leven is een beetje saai en voorspelbaar. Josie's huwelijk met een tandarts is gestrand en de droom van de mediator om moeder te worden is in rook opgegaan. Dan 'erft' Claire het naaiatelier van haar oma, die vindt dat het mooie familiepand niet verloren mag gaan en het bij leven aan haar kleindochter schenkt. De ouderwetse naaiwinkel voortzetten ziet Claire echt niet zitten! Er ontstaat een briljant plan: omdat ze iets goeds voor de wereld willen doen om oma te eren, besluiten Claire en Josie om een winkeltje te beginnen waar mensen zich met hun wensen kunnen melden.

Stoere aannemer en alleenstaande vader Stijn heeft jaren geleden de boerderij van Josie verbouwd. Ze weet hem zover te krijgen dat hij voor niets de oubollige naaisalon verbouwt tot een eigentijdse winkel waar in de decembermaand wensen kunnen worden vervuld. Al snel stromen de meest uiteenlopende wensen vlak voor de feestdagen binnen en zijn er helpende handjes nodig. De knappe acteur Jim de Bruin komt onverwachts binnengewandeld. Jim is net ontslagen uit de soapserie die hem bekend maakte en loopt nogal met zijn ziel onder zijn arm. De Wensenwinkel is net wat hij nodig heeft om zich weer nuttig te kunnen voelen en vooral ook om zijn gekwelde ego een boost te geven.

Een van de wensen in De Wensenwinkel is dat Josie de aantrekkelijke, maar opschepperige broer van Stijn vergezelt naar het kerstdiner van zijn zaak. Langzaam maar zeker dringt het besef binnen: ze wil dit niet, ze is verliefd op Stijn!

Door zijn omgang met zijn nieuwe vrienden in De Wensenwinkel, en ook door de eenzaamheid die hij opmerkt onder vele ouderen tijdens de feestmaand, komt Jim langzaamaan tot de ontdekking dat hij een oppervlakkig bestaan leidt. Claire, die hem eerst wel kan schieten, valt uiteindelijk voor de goedaardige Jim die hij blijkt te zijn. En hij valt voor haar.

Claire, Josie, Jim, Stijn en zijn kinderen Bor en Jasmijn organiseren na het hilarische muzikale optreden op de dorpse kerstmarkt ook een gezellige feestavond in het bejaardenhuis van Claires opa en oma.

Op oudejaarsavond mogen ze wel concluderen dat De Wensenwinkel niet alleen hun eigen wensen voor een groot deel vervuld heeft, maar ook in de levens van anderen het verschil heeft gemaakt!

Proloog

Jim

Kunnen we vanavond afspreken? Ik heb belangrijk nieuws.

Meer stond er niet in het berichtje van Claire. Josie had nog geprobeerd in de groepsapp meer informatie los te peuteren, maar haar beste vriendin was niet te vermurwen geweest. Ze zou het vanavond pas vertellen. Dus die avond zaten we alle vier – Claire, Josie, Stijn en ik – in de gezellige woonkeuken van Josie's woonboerderij. De zon was al onder, de langste dag was alweer een tijdje voorbij. Een orangerode gloed zette de tuin in een magisch licht. Stijn had koffie ingeschonken. Voor Josie had hij met het laatste beetje munt van dit jaar uit de kruidentuin die bij de boerderij hoorde verse muntthee gemaakt. Het was het einde van de zomer en de munt had de laatste hete weken van augustus niet geweldig doorstaan.

‘Nou, wat is het grote nieuws? Ben je ook in verwachting?’ vroeg ik Claire met een plagerige ondertoon die ze aan haar gezicht te zien best kon waarderen. Ik keek schuin naar Josie, bij wie het gestaag groeiende bolletje onder haar trui weinig meer aan de verbeelding overliet. De hand van Josie rustte beschermend op haar buik. Met een verliefde blik keek ze Stijn aan. Hij was bijna klaar met het verbouwen van de laatste

kamer. Bor en Jasmijn hadden nu ook hun eigen kamer in de boerderij en met de ruimte die nodig was voor de coachingspraktijk van Josie, was de bovenverdieping aardig vol. Stijn had me toevertrouwd dat hij bang was dat Josie niet zou kunnen wennen, met ineens drie mensen erbij in haar huis. Gelukkig waren zijn zorgen onterecht; zijn vriendin genoot zichtbaar van iedere dag – het leven en de drukte – om zich heen. Nog vierehalve maand, dan werd het bewijs van hun liefde verwacht. Stijns kinderen Bor en Jasmijn waren door het dolle heen geweest toen ze het nieuws te horen kregen.

Als klap op de vuurpijl had Stijn haar ten huwelijk gevraagd nadat ze hem aarzelend het plastic staafje met de twee blauwe streepjes had laten zien. Zonder een seconde na te hoeven denken was hij op één knie gezakt. De romanticus! Mij had het aanbod niet verrast. Nu had mijn vriend immers de ultieme reden om zijn grote liefde ten huwelijk te vragen, een wens die hij nooit onder stoelen of banken had gestoken.

In geuren en kleuren had Josie het aan Claire en mij verteld. Dat ze altijd had gedroomd van een groots huwelijksaanbod, romantisch, met alle toeters en bellen, maar dat het spontane aanbod 's ochtends vroeg, in de badkamer van de woning waar ze nu allemaal woonden, met Stijn in zijn werkkleding geknield voor haar op de badmat, voor haar gewoonweg perfect was geweest. 'Als ik die gelukzalige uitdrukking op je smoelwerk in een potje kon stoppen en in De Wensenwinkel verkopen, zouden er met de opbrengst wel honderdduizend extra wensen vervuld kunnen worden,' had ik gekscherend tegen Stijn gezegd toen we samen aan de bar een biertje dronken om het nieuws te vieren.

'Je had me moeten zien man,' had Stijn haast blozend opgebicht. 'Hakkellend, stotterend... Het viel me mee dat ze nog

iets van mijn gebazel heeft kunnen maken.’

‘Ach man, die vrouw houdt zoveel van je dat ze vast al om was bij de woorden “wil je...”.’ Plagerig had ik mijn arm om zijn schouder geslagen en genoten van het moment van verbroedering.

Straks als de baby er is, komt er een huwelijksfeest met alles erop en eraan. Precies zoals Josie wil; zonder dikke buik in een trouwjurk. Ik kijk nu al uit naar het feest.

‘Nou, Claire, voor de dag ermee,’ herhaalde ik. ‘Hebben we twee keer beschuit met muisjes?’

‘Nee, Jim, ik ben niet in verwachting.’ Claire dronk haar mok leeg en zette hem voor zich op tafel. Met haar armen voor haar borst gevouwen leunde ze achterover in de comfortabele eetkamerfauteuil en staarde voor een moment in de vlammetjes van de kaarsen in de windlichten op de grote eettafel.

Het is klote om te zeggen, maar zij en ik hebben het niet gered. Vlinders alleen waren niet genoeg gebleken om de onoverkomelijke verschillen tussen ons te compenseren. Blijkbaar waren we toch niet *meant to be*, en het doet me goed haar te zien opbloeien bij haar nieuwe lover, een goeie gozer, die heel wat meer rust in zijn donder heeft dan ik.

Drie paar ogen staarden Claire aan. Ze vond het duidelijk leuk om het moment suprême nog even te rekken.

Josie was ongeduldig, zoals altijd. ‘Vertel, Claire. Kom op, laat ons niet langer in spanning. Waarom moesten we vanavond allemaal vrijmaken, wat is het grote nieuws?’ Ze was duidelijk een ietsepietsje beledigd dat haar beste vriendin zelfs niet tegen haar had willen vertellen wat er aan de hand was.

‘Ik kreeg vandaag hoog bezoek in De Wensenwinkel.’

‘Koningin Máxima?’ Stijn begon te stralen. Máxima was zijn favoriete lid van het koninklijk huis, daar maakte hij

geen geheim van. Lachend keek Josie opzij en klopte op zijn bovenbeen. Op iedere andere vrouw voor wie haar aanstaande echtgenoot meer aandacht had dan strikt noodzakelijk, was ze stikjaloers. Behalve op Maxima.

‘Nee, niet koningin Maxima. De nieuwe burgemeester van Rotterdam!’ Claire glunderde, alsof ze zonet verteld had dat ze de hoofdprijs in de Postcode Loterij gewonnen had en nooit meer iets anders hoefde te doen dan alleen maar leuke herinneringen maken.

‘De burgemeester van Rotterdam? Wat moet zij nou in De Wensenwinkel? Had zij ook wat te wensen? Dat de gemeenteraad lief voor haar is? Dat Feyenoord weer kampioen wordt? Of dat Rotterdam de leukste stad van Nederland wordt?’ grapte ik. ‘Nou, dat gaat niet lukken, dat is Amsterdam al.’

‘Echt niet. Dat is Rotterdam,’ pareerde Stijn met een grijns op zijn gezicht. ‘En Feyenoord wordt binnenkort weer kampioen.’ Hij is in Rotterdam geboren en heeft nog steeds een warme plek in zijn hart voor de stad van harde werkers, die na de Tweede Wereldoorlog als een feniks uit de as was herrezen. Rotterdam is ook de stad van grote tegenstellingen, waar grote rijkdom en diepe armoede op een steenworp afstand van elkaar te vinden zijn. Natuurlijk wist hij ook dat zijn geboortestad meer dan genoeg uitdagingen had en de nieuwe burgemeester had in de toespraak bij haar installatie gezegd dat de verbetering van de levens van de inwoners die in een achterstandswijk woonden, een van haar prioriteiten was.

‘Eigenlijk had ze inderdaad wel iets te wensen, ja. Ze had via via gehoord van het concept van De Wensenwinkel en wil graag dat we in Rotterdam ook een dergelijk initiatief op gaan zetten. Een soort cadeautje van haar aan de stad.’

‘Wat gaaf!’ riep Josie uit. ‘We wilden graag dat er meer

Wensenwinkels zouden komen. Dit is dé kans om er nog eentje te openen.'

'Hoe dan?' vroeg Stijn. 'Niemand van ons heeft nog veel vrije tijd over.' Zijn hand zocht die van Josie. 'Ik wil met alle liefde helpen met verbouwen als dat nodig is, maar wij hebben straks iets anders om handen.' Die twee hadden afgesproken dat ze de kleine samen gingen opvoeden. Stijn had daarop gestaan, dit kind zou op de eerste plek komen, vóór werk en allerlei andere beslommeringen die hem bezig hadden gehouden toen Bor en Jasmijn klein waren. Dit was zijn kans om het goed te doen. Beter, in ieder geval.

Josie wierp hem een verliefde blik toe. 'Ja. Ik kan ook meehelpen met dingen regelen, maar in de winkel kan ik niet staan. Daar krijg ik het de komende jaren een beetje te druk voor, ben ik bang.'

'Snap ik hoor, dat geldt voor mij ook. We hebben de eerste Wensenwinkel net lekker op de rit met de verkoop van de spulletjes uit het bejaardenhuis van oma en de indeling van de vrijwilligers.' Claire keek ons een voor een aan. 'Maar... de nieuwe burgemeester van Rotterdam heeft een bedrag van vijfduizend euro als startupfonds beloofd. Voor de vaste lasten en de organisatie van de activiteiten krijgen we voorlopig duizend euro per maand van de gemeente, uit het Armoedefonds. Iemand inhuren voor dat geld gaat dus niet. Dat is ook het idee, dat vrijwilligers aan de slag gaan en dan vooral voor de inwoners met een heel krappe beurs, wensen gaan vervullen.'

'Ik vind het wel een vet plan,' zei ik met een grijns van oor tot oor. 'Misschien is dit ook een tof concept voor een nieuwe realityshow. *The place where the magic happens*. Net als in mijn slaapkamer.'

Stijn lachte me keihard uit. ‘*Yeah, right*. Droom maar lekker verder, maat.’

‘We gaan het gewoon doen, natuurlijk. Maar hoe, dat wil ik met jullie overleggen.’ Claire was tijdens het vertellen over het bezoek van de burgemeester rechtop gaan zitten. Ze zakte weer terug in de stoel. ‘Ik heb alleen geen tijd om de boel daar allemaal te gaan regelen.’

‘Je hoeft het ook niet alleen te doen, meis.’ Josie stond op en pakte haar laptop die op het kastje naast de deur stond. Daar hield ze van, alles plannen, lijstjes maken en dingen afvinken. Houvast, zeker voor de komende periode was dat onmisbaar voor haar. Ze klapte het apparaat open en opende Excel. ‘Barst maar los. Wie heeft er ideeën voor een locatie?’

‘Ik.’ Ik stak mijn vinger in de lucht. ‘Mijn broer Stef heeft een garageloods aan de Oude Haven. Zijn laatste huurder heeft net opgezegd en er heeft zich nog geen nieuwe geïnteresseerde gemeld.’

Claire knikte goedkeurend. ‘Ik heb wel iemand in gedachten die ik kan benaderen. Fay Haagman. Die kan ook wel wat positiviteit en afleiding gebruiken. Ik ken haar van vroeger, een heel aardige vrouw.’

‘O ja, ik ken misschien ook iemand,’ viel Josie enthousiast bij. Ze tikte haar neus aan. ‘Charlotte de Beauville. Ze is de moeder van een goede vriendin, van Kristel. Ze woont in Kralingen en ze kan misschien ook wel wat afleiding gebruiken na het overlijden van haar man.’

‘Hoe moeten we het aanpakken?’ Stijn wreef bedachtzaam over zijn kaak. ‘Wie kunnen we nog meer om hulp vragen, wie zou er in de winkel willen werken? Hoe kunnen we meer budget krijgen?’

‘Moet het een soort tweedehandswinkel worden?’ vroeg ik.

‘Ik zie het persoonlijk meer als een tweedekanswinkel,’ zei Claire. ‘Een wensenwinkel z.o. Alles in de lijn van onze eerste winkel natuurlijk.’

Josie keek me even aan, kneep haar ogen tot spleetjes en typte bovenaan het lijstje:

DE MAGIE VAN DE WENSENWINKEL

Alles en iedereen verdient een tweede kans

Rotterdam

Geluk is het enige wat vermeerderd als je het deelt

Na het succes van De Wensenwinkel in Delft wordt er een tweede vestiging geopend! Oude bekenden en nieuwe vrijwilligers zetten hun beste beentje voor om Rotterdammers die het niet breed hebben fijne feestdagen te bezorgen. Jim, Fay, Charlotte en Sjaak toveren een garageloods om tot tweedekanswinkel. Want ook als je krap bij kas zit, verdien je iets bijzonders in de decembermaand. Samen met buurtbewoners, lokale ondernemers, gulle donateurs en een tv-programma wordt het deze winter in De Wensenwinkel weer een feestje!

De magie van *De Wensenwinkel* is het los te lezen vervolg op *De Wensenwinkel*. **Chantal Claassen** en **Saskia M.N. Oudshoorn** schrijven zowel samen als los van elkaar heerlijke feelgoodromans en -series vol liefde, humor en vriendschap.

‘Een leuke, romantische kerstroman waarin dromen uitkomen.’ – Chicklit.nl over *De Wensenwinkel*

